

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 184 (XXVIII) — Nr. 305

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 21 aprilie 2016

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	
HOTĂRĂRI ALE PARLAMENTULUI ROMÂNIEI				
11.	— Hotărâre pentru constituirea Comisiei speciale de anchetă a Senatului și Camerei Deputaților privind situația celor două entități energetice, Societatea Complexul Energetic Hunedoara și Societatea Complexul Energetic Oltenia.....	2-3		
HOTĂRĂRI ALE SENATULUI				
62.	— Hotărâre referitoare la propunerea de Decizie a Parlamentului European și a Consiliului privind instituirea unui mecanism de schimb de informații cu privire la acordurile interguvernamentale și la instrumentele fără caracter juridic obligatoriu dintre statele membre și țări terțe în domeniul energiei și de abrogare a Deciziei nr. 994/2012/UE — COM (2016) 53 final	4		
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE				
	Decizia nr. 44 din 16 februarie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 alin. (3) lit. d) din Codul de procedură penală și ale art. 125 alin. (3) din Codul penal	5-8		
			Decizia nr. 98 din 25 februarie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 200 prin raportare la art. 194—197 din Codul de procedură civilă	9-10
			Decizia nr. 106 din 25 februarie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 260 alin. (1) lit. m) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	11-13
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI				
		276.	— Hotărâre privind înscrierea în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului și darea în administrarea Serviciului Român de Informații a unui imobil aflat în domeniul public al statului.....	13-14
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE				
		617.	— Ordin al ministrului mediului, apelor și pădurilor privind modificarea și completarea Ordinului ministrului mediului și gospodăririi apelor nr. 594/2006 pentru aprobarea Certificatului de atestare privind obligațiile la Fondul pentru mediu	14-15

HOTĂRĂRI ALE PARLAMENTULUI ROMÂNIEI

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

HOTĂRÂRE

pentru constituirea Comisiei speciale de anchetă a Senatului și Camerei Deputaților privind situația celor două entități energetice, Societatea Complexul Energetic Hunedoara și Societatea Complexul Energetic Oltenia

În temeiul prevederilor art. 64 alin. (4) din Constituția României, republicată, și ale art. 9 din Regulamentul activităților comune ale Camerei Deputaților și Senatului, aprobat prin Hotărârea Parlamentului României nr. 4/1992, republicată, cu modificările ulterioare,

Parlamentul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se înființează Comisia parlamentară de anchetă, denumită în continuare *Comisia parlamentară de anchetă*, pentru verificarea situației celor două entități energetice, Societatea Complexul Energetic Hunedoara și Societatea Complexul Energetic Oltenia, având următoarele obiective:

a) să verifice modul de construcție și funcționare a pieței de energie din România, modul de acțiune al factorilor interesați/implicați (operatori, producători, autorități de reglementare, autorități competente ș.a.), să analizeze disfuncționalitățile ce conduc la instabilitatea prețurilor de vânzare a energiei generate din cărbune și să formuleze recomandări în vederea îmbunătățirii situației generale;

b) să verifice modul de asigurare a adecvanței în funcționarea SEN și a securității energetice a României în condițiile sistării activității CE Hunedoara și CE Oltenia și să formuleze recomandări în sensul îmbunătățirii eficienței și evitarea opririi activității. Dacă se consideră necesar, Comisia parlamentară va iniția un studiu de impact al efectelor insolvenței și/sau falimentului celor doi operatori energetici în vederea fundamentării concluziilor și recomandărilor formulate;

c) să se informeze asupra evoluției stării de securitate și sănătate în muncă, creșterii riscului de apariție a unor accidente și/sau evenimente majore la minele, carierele și instalațiile mari de ardere din componența CEH și CEO generate de subfinanțare, perioadei de șomaj tehnic și/sau insolvență și să formuleze recomandări în sensul evitării unor situații de pericol pentru angajați și populație;

d) să verifice aspecte legate de transparența decizională și/sau utilizarea eficientă a fondurilor publice (administrativ, tehnic, financiar, contractual și/sau juridic) cu privire la modul de gestionare a activităților derulate la nivelul autorităților competente, CE Hunedoara și CE Oltenia, considerate relevante în generarea situației economice actuale a celor doi operatori; Comisia parlamentară va solicita date și informații de la oricare autorități ale statului abilitate în acest sens, le va analiza și va putea formula recomandări sau sesizări cu privire la aceste aspecte;

e) să verifice aspecte legate de parteneriatul public — privat, pașii realizați în vederea privatizării CE Hunedoara și parteneriatelor propuse pentru CE Oltenia, impactul și efectele generate de modul de implementare a legislației existente; Comisia va formula recomandări cu privire la îmbunătățirea cadrului legislativ și normativ sau sesizări cu privire la aceste aspecte;

f) să consulte reprezentanți guvernamentali, ai administrațiilor publice centrale și locale, ai partenerilor sociali, ai mediului academic, precum și alți specialiști cu privire la

măsurile propuse pentru continuarea activității sau atenuarea efectelor generate de posibila concediere a peste 15.000 de angajați de la CE Oltenia și 6.300 de la CE Hunedoara, de inevitabila prăbușire a nivelului de trai și de deteriorarea condițiilor sanitare din zonele afectate; Comisia va analiza propunerile și va solicita Guvernului punerea în aplicare a celor mai bune măsuri;

g) să se informeze la autoritățile competente și să verifice modul de evitare a suspendării autorizațiilor de mediu pentru cele două termocentrale din cadrul CE Hunedoara, ca urmare a faptului că nu pot fi finalizate investițiile de mediu; Comisia va analiza propunerile și va solicita Guvernului implementarea recomandărilor formulate de specialiști;

h) să verifice alte aspecte considerate relevante (implicarea directă sau indirectă a altor factori interesați) în deteriorarea situației generale la nivel național și al comunităților locale.

Art. 2. — (1) Comisia de anchetă este formată din 15 membri titulari și are un birou compus din președinte, 2 vicepreședinți și un secretar. Fiecare grup parlamentar desemnează câte 1—2 membri supleanți care pot participa la ședințele comisiei, fără drept de vot.

(2) Componența nominală a Comisiei de anchetă este prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 3. — În condițiile în care unul dintre membrii Comisiei de anchetă se află în imposibilitatea de a participa la lucrări, grupurile parlamentare vor desemna un înlocuitor.

Art. 4. — Convocarea ședințelor Comisiei de anchetă se face cu cel puțin 24 de ore înainte, de către președintele acesteia sau, în lipsa lui, de către un vicepreședinte care îl înlocuiește.

Art. 5. — (1) Pentru ca ședințele Comisiei de anchetă să aibă loc în mod legal este necesară participarea a cel puțin jumătate plus unu din numărul membrilor care o compun.

(2) Hotărârile Comisiei de anchetă se adoptă cu votul majorității membrilor acesteia. Votul este deschis.

Art. 6. — Detaliile privind organizarea și funcționarea Comisiei de anchetă vor fi cuprinse într-un regulament propriu, elaborat și prezentat Birourilor permanente reunite ale celor două Camere ale Parlamentului în termen de 5 zile de la constituirea acesteia.

Art. 7. — Împiedicarea în orice fel a activității Comisiei de anchetă în îndeplinirea atribuțiilor sale se sancționează potrivit legii penale.

Art. 8. — (1) Comisia de anchetă poate invita pentru audiere și explicații orice persoană care poate avea cunoștință despre o faptă ori împrejurare de natură să servească la aflarea

adevărului în domeniul care formează obiectul activității Comisiei de anchetă.

(2) La cererea Comisiei de anchetă, orice persoană care cunoaște fapte sau împrejurări în legătură cu situațiile semnalate este obligată să le aducă la cunoștință sau să le înfățișeze. Instituțiile și autoritățile cu atribuții referitoare la faptele înfățișate sunt obligate, în condițiile legii, să răspundă la solicitările Comisiei de anchetă în termenul stabilit de aceasta.

(3) În cazul în care este necesară prezența unor experți pentru lămurirea unor fapte sau împrejurări în vederea aflării adevărului, Comisia de anchetă dispune efectuarea de expertize.

(4) Dispozițiile legale referitoare la invitarea, prezentarea și ascultarea martorilor, precum și cele privitoare la prezentarea înscrisurilor sau efectuarea expertizelor se aplică în mod corespunzător.

(5) Președintele Comisiei de anchetă atrage atenția persoanei audiate că are obligația de a spune adevărul, de a nu ascunde nimic din ceea ce știe și că nerespectarea acestei obligații atrage răspunderea legală.

Art. 9. — În activitatea sa, Comisia de anchetă va putea utiliza specialiști, fără drept de vot, desemnați de către grupurile parlamentare din Camera Deputaților și Senat.

Art. 10. — (1) Constatările, concluziile și propunerile Comisiei de anchetă vor face obiectul unui raport final, elaborat de toți membrii acesteia, care va fi depus la Birourile permanente reunite ale Camerei Deputaților și Senatului în termen de 60 de zile de la data înființării Comisiei de anchetă.

(2) După primirea raportului, Birourile permanente reunite îl vor pune la dispoziția grupurilor parlamentare pentru înscrierea pe ordinea de zi.

(3) Raportul Comisiei de anchetă se va supune dezbaterii plenului reunit al Camerei Deputaților și Senatului într-o ședință special dedicată acestui scop.

Art. 11. — În scopul realizării obiectivelor pentru care se constituie Comisia de anchetă, Camera Deputaților și Senatului vor asigura personalul de specialitate și logistica necesare, cu aprobarea Birourilor permanente.

Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților și de Senat în ședința comună din 11 aprilie 2016, cu respectarea prevederilor art. 64 alin. (4) din Constituția României, republicată, și a art. 9 din Regulamentul activităților comune ale Camerei Deputaților și Senatului.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALERIU ȘTEFAN ZGONEA

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
IOAN CHELARU

București, 11 aprilie 2016.

Nr. 11.

ANEXĂ

COMPONENTA NOMINALĂ
a Comisiei speciale de anchetă a Senatului și Camerei Deputaților
privind situația celor două entități energetice, Societatea Complexul Energetic Hunedoara
și Societatea Complexul Energetic Oltenia

I. Componenta comisiei — membri titulari

1. Iancu Iulian, deputat, Grupul parlamentar al PSD
2. Nistor Laurențiu, deputat, Grupul parlamentar al PSD
3. Traicu Rodin, deputat, Grupul parlamentar al PSD
4. Coca Laurențiu Florian, senator, Grupul parlamentar al PSD
5. Butnaru Florinel, senator, Grupul parlamentar al PSD
6. Hărău Eleonora-Carmen, deputat, Grupul parlamentar al PNL
7. Lupu Mihai, deputat, Grupul parlamentar al PNL
8. Caloianu Mario-Ernest, deputat, Grupul parlamentar al UNPR
9. Vochițoiu Haralambie, senator, Grupul parlamentar al UNPR
10. Purec Ioan-Simeon, senator, Grupul parlamentar al UNPR
11. Popescu Dumitru-Dian, senator, Grupul parlamentar ALDE
12. Fejér László-Ódón, deputat, Grupul parlamentar al UDMR

II. Componenta comisiei — membri supleanți

1. Țîmpău Radu Bogdan, deputat, Grupul parlamentar al PNL
2. Pușcaș Iacob, deputat, Grupul parlamentar al UNPR

III. Componenta biroului comisiei

1. Președinte: Iancu Iulian, deputat, Grupul parlamentar al PSD
2. Vicepreședinte: Hărău Eleonora-Carmen, deputat, Grupul parlamentar al PNL
3. Vicepreședinte: Vochițoiu Haralambie, senator, Grupul parlamentar al UNPR
4. Secretar: Traicu Rodin, deputat, Grupul parlamentar al PSD

HOTĂRĂRI ALE SENATULUI**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****SENATUL****HOTĂRÂRE**

referitoare la propunerea de Decizie a Parlamentului European și a Consiliului privind instituirea unui mecanism de schimb de informații cu privire la acordurile interguvernamentale și la instrumentele fără caracter juridic obligatoriu dintre statele membre și țări terțe în domeniul energiei și de abrogare a Deciziei nr. 994/2012/UE — COM (2016) 53 final

În temeiul dispozițiilor art. 67, art. 148 alin. (2) și (3) din Constituția României, republicată, și Protocolului (nr. 2) anexat Tratatului de la Lisabona, de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului de instituire a Comunității Europene, semnat la Lisabona la 13 decembrie 2007, ratificat prin Legea nr. 13/2008,

având în vedere Raportul Comisiei pentru afaceri europene nr. LXII /319 din 8 aprilie 2016,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se constată următoarele:

I. Prezenta propunere de regulament respectă principiile subsidiarității și proporționalității, luând în considerare faptul că aduce unele îmbunătățiri, în sensul unor clarificări ale legislației existente, și susține creșterea transparenței și compatibilității acordurilor interguvernamentale în materie cu legislația europeană.

II. Se recomandă:

a) susținerea obligației statelor membre de a nu încheia acorduri interguvernamentale până când nu a fost primită opinia Comisiei cu privire la compatibilitatea respectivului acord cu legislația europeană;

b) necesitatea identificării unor soluții viabile, în sensul asigurării transparenței și conformității cu legislația europeană, în ceea ce privește aspectele din acorduri pe care părțile terțe, din afara UE, le consideră ca fiind confidențiale;

c) reducerea termenului de furnizare a unui răspuns din partea Comisiei, în cadrul procedurii de notificare ex-ante;

d) fundamentarea mai puternică a caracterului proporțional al mecanismului de evaluare ex-ante, în raport cu obiectivul de asigurare a conformității cu dreptul UE și cu cel al creșterii gradului de transparență.

Art. 2. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, iar opinia cuprinsă în această hotărâre se transmite către instituțiile europene.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 19 aprilie 2016, în conformitate cu prevederile art. 78 din Regulamentul Senatului și ale art. 5 lit. f) și art. 30 lit. b) din anexa la Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 62/2005, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
AUGUSTIN-CONSTANTIN MITU

București, 19 aprilie 2016.

Nr. 62.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 44**

din 16 februarie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 alin. (3) lit. d) din Codul de procedură penală și ale art. 125 alin. (3) din Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 alin. (3) lit. d) din Codul de procedură penală și ale art. 125 alin. (3) din Codul penal, excepție ridicată, din oficiu, de instanța de judecată în Dosarul nr. 493/210/2015 al Judecătoria Chișineu-Criș și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 870D/2015.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Dezbaterile inițiale au avut loc în ședința publică din 19 ianuarie 2016 și au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea, în temeiul art. 57 și art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, pentru o mai bună studiere a problemelor ce formează obiectul cauzei, a amânat pronunțarea la 20 ianuarie, respectiv la 21 ianuarie 2016. La această dată, constatând că nu este întrunită majoritatea prevăzută la art. 6 teza a doua și art. 51 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 47/1992, Curtea, în temeiul art. 58 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 și art. 56 alin. (3) din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, a dispus redeschiderea dezbaterilor pentru data de 16 februarie 2016.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care precizează că menține concluziile de respingere ca neîntemeiate a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 alin. (3) lit. d) din Codul de procedură penală, concluzii puse la dezbaterile inițiale, când a arătat că dispozițiile de lege criticate nu încalcă prevederile constituționale invocate. Prin Decizia nr. 7 din 16 martie 2015, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii a stabilit că, la momentul soluționării, în primă instanță, a acțiunii penale, prin pronunțarea unei măsuri educative, indiferent de natura acesteia, măsura arestării preventive, luată anterior față de inculpatul minor, încetează de drept, iar instanța dispune punerea de îndată în libertate a inculpatului minor arestat preventiv. Interpretarea literală și sistematică efectuată de Înalta Curte cu privire la dispozițiile de lege criticate este una corectă, astfel că sentința prin care instanța pronunță o măsură educativă este executorie, instanța fiind obligată să dispună punerea de îndată în libertate a inculpatului minor arestat preventiv în cauză, întrucât dispozițiile art. 399 alin. (3) lit. d) din Codul de procedură penală nu disting între măsurile educative neprivative de libertate și cele privative de libertate. De asemenea, sunt neîntemeiate și criticile de neconstituționalitate formulate față de dispozițiile art. 125 alin. (3) din Codul penal, întrucât instanța de judecată, autoare a excepției, compară

regimul sancționator aplicabil inculpatului minor cu cel aplicabil majorului, în condițiile în care aceștia se află în situații diferite, ceea ce determină un tratament juridic diferențiat.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

5. Prin Încheierea din 29 aprilie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 493/210/2015, **Judecătoria Chișineu-Criș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 alin. (3) lit. d) din Codul de procedură penală și ale art. 125 alin. (3) din Codul penal.** Excepția a fost ridicată, din oficiu, de instanța de judecată cu ocazia soluționării, în fond, a unei acțiuni penale având ca obiect tragerea la răspundere penală a unui inculpat minor, care este arestat preventiv în aceeași cauză.

6. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** instanța de judecată, autoare a excepției, susține că dispozițiile art. 399 alin. (3) lit. d) din Codul de procedură penală încalcă prevederile constituționale referitoare la statul român, la universalitatea drepturilor, libertăților și îndatoririlor cetățenilor, la egalitatea în fața legii și a autorităților publice, fără privilegiu și fără discriminări, și la rolul Ministerului Public, întrucât instanța de judecată este obligată să dispună punerea de îndată în libertate a inculpatului minor arestat preventiv în cauză, chiar dacă față de acesta s-a luat o măsură educativă privativă de libertate și chiar dacă inculpatul minor prezintă pericol grav pentru ordinea publică. Arată, astfel, că, prin Decizia nr. 7 din 16 martie 2015 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 234 din 6 aprilie 2015), pronunțată în recurs în interesul legii, cu privire la interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 399 alin. (3) lit. d) din Codul de procedură penală, Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit că, la momentul soluționării, în primă instanță, a acțiunii penale, prin pronunțarea unei măsuri educative, indiferent de natura acesteia, măsura arestării preventive, luată anterior față de inculpatul minor, încetează de drept, iar instanța dispune punerea de îndată în libertate a inculpatului minor arestat preventiv. Instanța de judecată, autoare a excepției, precizează că de această prevedere beneficiază și inculpatul devenit major ulterior săvârșirii infracțiunii, dacă a săvârșit infracțiunea în timpul minorității. Consideră că lăsarea în libertate a inculpatului până la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare — indiferent de natura infracțiunii săvârșite și de natura măsurii educative luate și indiferent de pericolul social al infracțiunii săvârșite și de pericolul social al persoanei inculpatului —, pe de o parte, creează inculpatului minor o situație privilegiată, fără o justificare rezonabilă, în comparație cu inculpatul major aflat în aceeași stare de arest preventiv, iar, pe de altă parte, pune Ministerul Public în imposibilitate de a-și îndeplini menirea de apărător al ordinii de drept și al drepturilor și libertăților cetățenilor, punând la îndoială statul de drept, democratic și social, precum și ocrotirea drepturilor și libertăților consacrate prin Constituție. Astfel, instanța de judecată, autoare a excepției, apreciază că punerea de drept în libertate a inculpatului minor arestat preventiv, indiferent de gravitatea și natura infracțiunii săvârșite și indiferent de pericolul social pe care îl prezintă persoana inculpatului, reprezintă un grav atentat la statul de drept, ordinea publică și siguranța cetățeanului. Arată, din practica instanței,

că un minor, care a fost condamnat pentru mai multe infracțiuni de tâlhărie calificată — în contextul în care acesta a intrat în locuințele unor persoane în vârstă, la date diferite, pe timp de noapte, și a sustras, prin violență, bunuri — este cercetat de către organele de urmărire penală sub aspectul săvârșirii infracțiunii de omor calificat. Or, lăsarea în libertate a unei astfel de persoane, chiar dacă este vorba de un minor, prezintă un real pericol pentru societate. Consideră că dispozițiile art. 399 alin. (3) lit. d) din Codul de procedură penală sunt constituționale cel mult în măsura în care instanța este obligată să dispună punerea de îndată în libertate a inculpatului minor doar atunci când pronunță o măsură educativă neprivativă de libertate.

7. De asemenea, instanța de judecată, autoare a excepției, arată că dispozițiile art. 125 alin. (3) din Codul penal încalcă prevederile constituționale referitoare la statul român, la universalitatea drepturilor, libertăților și îndatoririlor cetățenilor, la egalitatea în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, și la rolul Ministerului Public, întrucât, dacă față de inculpat este luată măsura internării într-un centru de detenție pe 5 ani și el săvârșește, tot în timpul minorității, alte infracțiuni pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de până la 20 de ani, instanțele ce vor judeca noile infracțiuni nu au posibilitatea de a prelungi măsura internării și nici nu există o măsură educativă mai aspră. Mai mult, din durata măsurii educative luate pentru infracțiunile subsecvente se scade perioada executată până la data hotărârii, textul de lege criticat constituind, astfel, o cauză de înlăturare a răspunderii penale. În schimb, inculpatul major care, în timpul executării pedepsei, săvârșește o altă infracțiune suportă un adaos la pedeapsă, în condițiile art. 43 și ale art. 44 din Codul penal. Inculpatul minor, însă, nu va suporta un adaos la măsura educativă și nu va suferi nicio agravare a situației sale, indiferent câte infracțiuni ar mai săvârși, dacă acestea sunt pedepsite cu până la 20 de ani închisoare, ceea ce creează discriminare între inculpatul minor și cel major, prin posibilitatea ca inculpatul minor să aibă o conduită antisocială fără riscul unei răspunderi penale. Invocă, în acest sens, jurisprudența Curții Constituționale, potrivit căreia principiul egalității în drepturi presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. Situațiile în care se află anumite categorii de persoane trebuie să difere în esență pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, iar această deosebire de tratament trebuie să se bazeze pe un criteriu obiectiv și rațional. Prin urmare, dacă față de inculpatul minor se ia măsura educativă a internării într-un centru de detenție pe perioada maximă de 5 ani și, în timpul internării, minorul săvârșește una sau mai multe infracțiuni pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de până la 20 de ani, față de împrejurarea că nu există o altă măsură educativă mai aspră și nici nu se poate depăși durata măsurii de 5 ani și, mai mult, se deduce și perioada executată anterior, inculpatul minor nu va mai suporta consecințe penale pentru infracțiunile nou-judecate, ci va continua să execute, de fapt, măsura educativă luată anterior. Instanța de judecată, autoare a excepției, apreciază că un minim de protecție a statului de drept și a celorlalte valori și principii constituționale invocate s-ar realiza în măsura în care judecătorul infracțiunii subsecvente nu ar fi obligat să scadă perioada executată până la data hotărârii sau ar avea posibilitatea să aplice inculpatului minor pedeapsa închisorii ca și în cazul inculpatului major.

8. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 399 alin. (3) lit. d) din Codul de procedură penală și ale art. 125 alin. (3) din Codul penal, având următorul cuprins:

— Art. 399 alin. (3) lit. d) din Codul de procedură penală: *„De asemenea, instanța dispune punerea de îndată în libertate a inculpatului arestat preventiv atunci când pronunță: [...] d) o măsură educativă.”;*

— Art. 125 alin. (3) din Codul penal: *„Dacă în perioada internării minorul săvârșește o nouă infracțiune sau este judecat pentru o infracțiune concurentă săvârșită anterior, instanța prelungește măsura internării, fără a depăși maximumul prevăzut în alin. (2), determinat în raport cu pedeapsa cea mai grea dintre cele prevăzute de lege pentru infracțiunile săvârșite. Din durata măsurii educative se scade perioada executată până la data hotărârii.”*

12. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, instanța de judecată, autoare a excepției, invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) referitor la statul român, ale art. 15 alin. (1) privind universalitatea drepturilor, libertăților și îndatoririlor cetățenilor, ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, și ale art. 131 alin. (1) referitor la rolul Ministerului Public.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, prin Decizia nr. 7 din 16 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 234 din 6 aprilie 2015, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii a stabilit, cu privire la interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 399 alin. (3) lit. d) și alin. (4) din Codul de procedură penală, că, la momentul soluționării, în primă instanță, a acțiunii penale, prin pronunțarea unei măsuri educative, indiferent de natura acesteia, măsura arestării preventive luată anterior față de inculpatul minor încetează de drept, iar instanța dispune punerea de îndată în libertate a inculpatului minor arestat preventiv.

14. Pentru a ajunge la această interpretare, Înalta Curte a reținut, la punctul 6.2 din considerentele deciziei mai sus menționate, următoarele: «Premisa dezlegării chestiunii de drept este aceea că textul art. 339 alin. (1), alin. (3) lit. d) din Codul de procedură penală a fost preluat din legislația anterioară (art. 350 alin. 3), jurisprudența fiind constantă în a considera ipotezele enumerate ca determinând încetarea de drept a măsurii și în consecință interpretarea sistematică a alin. (3) al textului actual, respectiv aspectul că toate cazurile enumerate, inclusiv cel de la lit. d), vor determina aceeași soluție a încetării de drept a măsurii preventive. [...] Caracterul executoriu al acestei dispoziții rezultă, pe de o parte, [...], din utilizarea sintagmelor „de îndată” și „de asemenea”, iar, pe de altă parte, din efectele pe care le-ar produce o interpretare contrară. Astfel, a admite că dispoziția de punere în libertate a inculpatului minor arestat preventiv cu privire la care prima instanță a pronunțat o măsură educativă nu are caracter executoriu înseamnă a admite că inculpatul minor cu privire la care prima instanță a pronunțat o măsură educativă neprivativă de libertate ar putea fi privat de libertate până la rămânerea definitivă a hotărârii și a admite că inculpatul condamnat la pedeapsa amenzii ar putea fi privat de libertate până la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare.»

15. Din perspectiva controlului de constituționalitate, au, însă, relevanță cele menționate la punctul 5 din Decizia nr. 7 din 16 martie 2015, citată anterior, unde se arată că, „deși soluția

legislativă adoptată în art. 399 alin. (3) lit. d) din Codul de procedură penală trebuie revizuită, în sensul limitării dispozițiilor acestui text de lege la măsurile educative neprivative de libertate, existând propuneri de amendamente în acest sens formulate la proiectul de Lege pentru modificarea și completarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea Legii nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, până la modificarea art. 399 alin. (3) lit. d) din Codul de procedură penală distincția între măsurile educative neprivative de libertate și măsurile educative privative de libertate nu are bază legală.”

16. Curtea Constituțională, procedând la verificarea constituționalității dispozițiilor de lege criticate în prezenta cauză, observă că textul art. 399 alin. (3) lit. d) din noul Cod de procedură penală este identic, ca formulare, cu cel al art. 350 alin. 3 lit. d) din Codul de procedură penală din 1968, ambele prevăzând: „*De asemenea, instanța dispune punerea de îndată în libertate a inculpatului arestat preventiv atunci când pronunță: [...] d) o măsură educativă*”. În schimb, sub aspectul întinderii efectelor, cele două reglementări succesive sunt net diferite, întrucât consecințele răspunderii penale a minorului reglementate de noul Cod penal diferă substanțial de cele prevăzute în Codul penal din 1969. Astfel, art. 114 din noul Cod penal stabilește pentru minorii care săvârșesc infracțiuni și răspund penal un regim sancționator bazat exclusiv pe măsuri educative, în timp ce, în baza art. 100 din Codul penal din 1969, față de minorul care răspundea penal, se putea lua o măsură educativă sau i se putea aplica o pedeapsă, inclusiv închisoarea de la 5 la 20 de ani, în condițiile art. 109 alin. 2 din Codul penal din 1969. Modificarea de substanță adusă, în această materie, de noul Cod penal vizează, așadar, renunțarea în totalitate la pedepsele aplicabile minorilor care răspund penal în favoarea măsurilor educative — neprivative sau privative de libertate. Regula este aceea a luării în cazul minorilor a măsurilor educative neprivative de libertate [art. 114 alin. (1) din Codul penal], în timp ce măsurile privative de libertate constituie excepția, acestea putând interveni în cazul săvârșirii unor infracțiuni deosebit de grave, determinate prin maximul special prevăzut de norma de incriminare, sau în cazul reținerii în sarcina minorului a unei pluralități infracționale [art. 114 alin. (2) din Codul penal].

17. Din compararea efectelor celor două reglementări penale succesive, Curtea reține că, în baza art. 350 alin. 3 lit. d) din Codul de procedură penală din 1968, instanța de fond era obligată să dispună punerea de îndată în libertate a inculpatului arestat preventiv atunci când pronunța una din măsurile educative prevăzute de art. 101 din Codul penal din 1969 (mustrarea, libertatea supravegheată, internarea într-un centru de reeducare sau internarea într-un institut medical-educativ), consecință care putea fi însă evitată de instanță prin aplicarea unei pedepse, în condițiile art. 100 din Codul penal din 1969, dacă aprecia că luarea unei măsuri educative nu este suficientă pentru îndreptarea minorului, la alegerea sancțiunii ținându-se seama de gradul de pericol social al fetei săvârșite, de starea fizică, de dezvoltarea intelectuală și morală, de comportarea lui, de condițiile în care a fost crescut și în care a trăit și de orice alte elemente de natură să caracterizeze persoana minorului. În plus, în situația în care ar fi luat față de minor măsura educativă a internării într-un centru de reeducare, prima instanță avea posibilitatea, potrivit art. 490 alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968, să dispună, prin aceeași hotărâre, punerea în executare de îndată a măsurii educative luate, caz în care, deși, în temeiul art. 350 alin. 3 lit. d) din Codul de procedură penală din 1968, arestarea preventivă înceta de drept, inculpatul minor continua să fie privat de libertate în baza măsurii educative luate de instanță. În schimb, din dispozițiile art. 399 alin. (3) lit. d) din noul Cod de procedură penală — având în vedere că măsurile educative reprezintă singurele sancțiuni de drept penal aplicabile inculpatului minor —, reiese că, la momentul soluționării acțiunii penale în fond, instanța este obligată să dispună în toate cauzele

cu inculpat minor arestat preventiv punerea de îndată în libertate a acestuia. Prin urmare, măsura arestării preventive luată față de inculpatul minor încetează de drept atât atunci când prima instanță pronunță o măsură educativă neprivativă de libertate — din cele prevăzute de art. 115 alin. (1) pct. 1 lit. a)—d) din Codul penal (stagiul de formare civică, supravegherea, consemnarea la sfârșit de săptămână sau asistarea zilnică) —, cât și atunci când pronunță o măsură educativă privativă de libertate — din cele prevăzute de art. 115 alin. (1) pct. 2 lit. a) și b) din Codul penal (internarea într-un centru educativ sau internarea într-un centru de detenție).

18. Astfel, Curtea constată că dispozițiile art. 399 alin. (3) lit. d) din Codul de procedură penală lipsesc instanța de posibilitatea de a aprecia — la momentul soluționării, în fond, a acțiunii penale prin pronunțarea unei măsuri educative privative de libertate — dacă subzistă temeiurile care au determinat luarea măsurii arestării preventive sau au intervenit temeiuri noi care justifică această măsură preventivă și de a dispune menținerea arestării preventive a inculpatului minor, în condițiile în care acesta a săvârșit o infracțiune deosebit de gravă sau s-a reținut în sarcina minorului existența unei pluralități infracționale. Într-o astfel de situație, instanța nu poate pronunța, potrivit dispozițiilor art. 114 alin. (2) și art. 125 alin. (2) din noul Cod penal, decât cel mult măsura educativă privativă de libertate a internării într-un centru de detenție pe o perioadă cuprinsă între 2 și 5 ani, respectiv între 5 și 15 ani, fiind exclusă aplicarea unei pedepse cu închisoare, ceea ce Codul penal din 1969 permitea, caz în care nu înceta de drept măsura arestării preventive dispuse anterior față de inculpatul minor, întrucât dispozițiile art. 350 alin. (3) lit. d) din Codul de procedură penală din 1968 prevedeau încetarea de drept a măsurii arestării preventive doar în cazul pronunțării unei măsuri educative. Potrivit, însă, dispozițiilor de lege criticate, o dată cu pronunțarea măsurii educative privative de libertate, instanța de fond este obligată să dispună punerea de îndată în libertate a inculpatului minor arestat preventiv, chiar dacă observă că temeiurile care au determinat luarea măsurii arestării preventive se mențin sau că există temeiuri noi care justifică o atare măsură și, prin urmare, s-ar impune menținerea măsurii arestării preventive.

19. În aceste condiții, Curtea observă că inculpatul minor arestat preventiv, față de care prima instanță pronunță o măsură educativă privativă de libertate și — prin efectul dispozițiilor art. 399 alin. (3) lit. d) din Codul de procedură penală — este pus de îndată în libertate, poate să fugă sau să se ascundă, în scopul de a se sustrage de la judecarea apelului, respectiv de la executarea măsurii educative privative de libertate.

20. Cu toate că regimul sancționator al infractorului minor trebuie să fie diferit față de cel aplicabil infractorului major — minorul beneficiind de o anumită clemență din partea legiuitorului, care derivă din starea de minoritate, respectiv din discernământul aflat în formare la momentul săvârșirii infracțiunii —, în ceea ce privește, însă, posibilitatea menținerii măsurii arestării preventive după pronunțarea, în primă instanță, a unei măsuri educative privative de libertate și până la rămânerea definitivă a hotărârii, interesul particular al minorului trebuie pus în balanță cu interesul general al statului de a-i ocroti pe cetățenii săi, având în vedere că nu este exclus ca un inculpat minor să prezinte un grad de pericol social concret la fel de ridicat ca și un inculpat major care a săvârșit aceeași infracțiune și este arestat preventiv la momentul soluționării acțiunii penale în primă instanță. Mai mult, prin *inculpat minor* se înțelege, așa cum reiese din art. 134 alin. (1) din Codul penal, inculpatul care la data săvârșirii infracțiunii avea vârsta cuprinsă între 14 și 18 ani, chiar dacă el împlinește vârsta de 18 ani anterior soluționării, în primă instanță, a acțiunii penale. Așadar, dispozițiile art. 399 alin. (3) lit. d) din noul Cod de procedură penală se aplică și inculpatului — arestat preventiv pentru o infracțiune săvârșită în timpul minorității —, care devine major anterior momentului pronunțării hotărârii prin care se dispune luarea unei măsuri educative privative de libertate.

21. În același timp, Curtea observă că măsura arestării preventive poate fi dispusă față de un inculpat minor numai în mod excepțional, și anume cu verificarea condiției instituite de art. 243 alin. (2) din Codul de procedură penală, aceea ca efectele pe care privarea de libertate le-ar avea asupra personalității și dezvoltării inculpatului minor să nu fie disproportionale față de scopul urmărit prin luarea măsurii. Totodată, luarea unei noi măsuri de arestare preventivă față de inculpatul minor care a mai fost arestat preventiv în aceeași cauză se poate dispune, potrivit art. 243 alin. (1) coroborat cu art. 238 alin. (3) din Codul de procedură penală, numai dacă au intervenit temeiuri noi care fac necesară privarea sa de libertate.

22. Având în vedere, pe de o parte, garanțiile instituite de Codul de procedură penală în materia arestării preventive a inculpatului minor, iar, pe de altă parte, faptul că punerea de îndată în libertate a inculpatului minor arestat preventiv, ca urmare a pronunțării, în primă instanță, a unei hotărâri prin care s-a luat o măsură educativă privativă de libertate, poate crea o stare de pericol pentru ordinea și siguranța publică, Curtea reține că prevederile ale 1 alin. (3) din Constituție privind statul de drept, în componentele sale referitoare la apărarea ordinii publice și a siguranței publice, reclamă ca instanța să poată aprecia — la momentul soluționării, în fond, a acțiunii penale prin pronunțarea unei măsuri educative privative de libertate — dacă subzistă temeiurile care au determinat luarea măsurii arestării preventive sau au intervenit temeiuri noi care justifică această măsură preventivă și să poată dispune menținerea arestării preventive a inculpatului minor, în condițiile alin. (1) al art. 399 din Codul de procedură penală. În acest sens, prevederile art. 1 alin. (3) din Constituție, potrivit cărora „România este stat de drept [...]”, impun legiuitorului obligația de a lua măsuri în vederea apărării ordinii și siguranței publice, prin adoptarea instrumentelor legale necesare în scopul reducerii fenomenului infracțional, inclusiv a delincvenței juvenile, cu excluderea oricăror reglementări de natură să ducă la încurajarea acestui fenomen. Prin urmare, atunci când stabilește regulile referitoare la tragerea la răspundere penală a minorului, legiuitorul trebuie să asigure un just echilibru între interesul individual al minorului și interesul general al societății de a-i găsi și a-i trage la răspundere penală pe autorii infracțiunilor și de a preveni atingerile ce pot fi aduse ordinii și

siguranței publice, echilibru care este absolut necesar în scopul apărării valorilor constituționale.

23. Astfel, Curtea constată că soluția legislativă prevăzută de dispozițiile art. 399 alin. (3) lit. d) din Codul de procedură penală — constând în încetarea de drept a măsurii arestării preventive și în punerea de îndată în libertate a inculpatului arestat preventiv atunci când instanța de fond pronunță o măsură educativă — se justifică doar atunci când măsura educativă luată este neprivativă de libertate. În schimb, în cazul soluționării, în primă instanță, a acțiunii penale prin pronunțarea unei măsuri educative privative de libertate, soluția legislativă referitoare la încetarea de drept a măsurii arestării preventive și la punerea de îndată în libertate a inculpatului arestat preventiv încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) privind statul de drept — în componentele sale referitoare la apărarea ordinii publice și a siguranței publice —, prin crearea unei stări de pericol pentru o serie de valori constituționale, între care se regăsesc viața și integritatea fizică și psihică, proprietatea privată și inviolabilitatea domiciliului. În concluzie, Curtea constată că dispozițiile art. 399 alin. (3) lit. d) din Codul de procedură penală sunt constituționale în măsura în care se referă numai la măsurile educative neprivative de libertate.

24. În ceea ce privește dispozițiile art. 125 alin. (3) din Codul penal, care reglementează cu privire la prelungirea măsurii educative a internării minorului într-un centru de detenție în ipoteza în care, în perioada internării, minorul săvârșește o nouă infracțiune sau este judecat pentru o infracțiune concurentă săvârșită anterior, Curtea constată că aceste dispoziții de lege nu au legătură cu soluționarea prezentei cauze, în care inculpatul minor — trimis în judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni de tâlhărie calificată, prevăzută de art. 233 raportat la art. 234 alin. (1) lit. d) și f) din Codul penal — nu era internat într-un centru de detenție nici la data săvârșirii infracțiunii și nici la data judecării acesteia. Or, potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, „Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești [...] privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei.” Ținând cont de prevederile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 125 alin. (3) din Codul penal este inadmisibilă.

25. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Admite excepția de neconstituționalitate ridicată, din oficiu, de instanța de judecată în Dosarul nr. 493/210/2015 al Judecătoriei Chișineu-Criș și constată că dispozițiile art. 399 alin. (3) lit. d) din Codul de procedură penală sunt constituționale în măsura în care se referă numai la măsurile educative neprivative de libertate.

2. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 125 alin. (3) din Codul penal, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Judecătoriei Chișineu-Criș și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 16 februarie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 98

din 25 februarie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 200 prin raportare la art. 194—197 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 200 prin raportare la art. 194—197 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de S.C.A. Sfirâială și Asociații, din București, în Dosarul nr. 1.328/2/2015/a1 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.040D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, procedura de citare fiind legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 13 mai 2015, pronunțată în Dosarul nr. 1.328/2/2015/a1, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 200 prin raportare la art. 194—197 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de S.C.A. Sfirâială și Asociații, din București, într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de reexaminare a încheierii prin care cererea sa de chemare în judecată a fost anulată pentru neîndeplinirea tuturor obligațiilor stabilite prin rezoluția instanței, în procedura de regularizare a cererii de chemare în judecată.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că prin procedura de regularizare, fără a avea loc o dezbatere contradictorie, potrivit regulilor unui proces echitabil, se încalcă dispozițiile art. 21 din Constituție și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, și se creează o situație discriminatorie, de inegalitate, a armelor și a părților implicate în proces. Constatarea lipsurilor cererii de chemare în judecată ar trebui făcută în ședință publică și în prezența părților, în contradictoriu. Mai arată că nu rezultă în mod clar la ce face referire adresa de regularizare — acte ce urmează a fi depuse sau acte deja depuse —, rătăcirea ulterioară a unor acte neputând constitui temeiul sancționării reclamantului.

6. Sancțiunea drastică a anulării cererii de chemare în judecată constituie un exces și un abuz de reglementare, în condițiile în care reclamantul nu mai poate veni cu o nouă cerere pentru că a operat deja o decădere, iar legiuitorul nu a prevăzut posibilitatea repunerii în termen.

7. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, fiind adoptate tocmai în interesul unei bune administrări a justiției și a unui proces echitabil, pentru că acest drept trebuie asigurat nu numai petenților, reclamantilor, ci și părților, intimaților.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 194 — *Cuprinsul cererii de chemare în judecată*, art. 195 — *Numărul de exemplare*, art. 196 — *Nulitatea cererii*, art. 197 — *Timbrarea cererii* și art. 200 — *Verificarea cererii și regularizarea acesteia* din Codul de procedură civilă, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 138/2014 pentru modificarea și completarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative conexe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 753 din 16 octombrie 2014. Codul de procedură civilă a fost republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 247 din 10 aprilie 2015, textele de lege păstrând soluția legislativă și numerotarea.

12. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, astfel cum acesta se interpretează, potrivit art. 20 alin. (1) din Constituție, și prin prisma dispozițiilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, în jurisprudența sa, s-a mai pronunțat asupra constituționalității soluțiilor legislative criticate. Astfel, prin Decizia nr. 31 din 21 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 112 din 14 februarie 2014, Curtea a statuat că, prin comunicarea reclamantului de către instanță a lipsurilor cererii introductive, judecătorul își manifestă rolul activ în asigurarea accesului efectiv la justiție al titularului cererii,

instanța, fără a restitui cererea de chemare în judecată, doar pune în vedere reclamantului să completeze lipsurile în termenul prevăzut de lege. Instanța, potrivit art. 200 alin. (1) din Codul de procedură civilă, face aprecieri formale referitoare la întocmirea cererii de chemare în judecată, care trebuie să cuprindă toate elementele prevăzute de lege. Prin urmare, încheierea de anulare a cererii poate fi motivată succint, întemeindu-se pe motivele deja comunicate petentului și pe faptul că lipsurile nu au fost complinite în termenul prevăzut de lege, acesta luând cunoștință de motivele de anulare în termenul legal. Încheierea de anulare a cererii astfel pronunțată este supusă căii de atac a reexaminării, cererea de reexaminare putând fi făcută de reclamant în 15 zile de la data comunicării. Soluționarea cererii de reexaminare se face de către un alt complet decât cel căruia i s-a repartizat cauza, prin încheiere definitivă dată în camera de consiliu, cu citarea reclamantului. Acest complet poate reveni asupra încheierii de anulare dacă măsura a fost dispusă în mod eronat sau dacă neregularitățile au fost înlăturate în termenul acordat, caz în care cauza va fi retrimisă completului inițial investit. Așadar, prin cererea de reexaminare se analizează inclusiv legalitatea măsurii prin prisma îndeplinirii condițiilor de formă.

14. Curtea a constatat că dispozițiile legale criticate se aplică în aceeași măsură persoanelor aflate în aceeași situație juridică, neputându-se reține încălcarea dispozițiilor art. 16 din Constituție (a se vedea, în acest sens, și Decizia nr. 479 din 21 noiembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 59 din 23 ianuarie 2014).

15. Prin Decizia nr. 410 din 3 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 567 din 30 iulie 2014, paragrafele 22—24, Curtea a stabilit că o astfel de procedură nu este de natură să afecteze însăși esența dreptului protejat, având în vedere că este însoțită și de garanția conferită de dreptul de a formula o cerere de reexaminare. Faptul că împotriva încheierii de anulare reclamantul poate face numai cerere de reexaminare, aceasta soluționându-se de către un alt complet decât cel căruia i s-a repartizat cauza, prin încheiere definitivă, nu poate constitui o încălcare a vreunei prevederi constituționale, întrucât instanța nu soluționează fondul litigiului și există astfel posibilitatea de a reveni asupra măsurii anulării, reexaminarea apărând ca o cale specifică de retractare. Astfel, instanța de judecată se pronunță asupra unei probleme care privește exclusiv buna administrare a justiției. Or, așa cum a stabilit în repetate rânduri instanța de contencios european a drepturilor omului, cea mai mare parte a drepturilor procedurale, prin natura lor, nu constituie, în sensul Convenției, „drepturi

civile” și, deci, nu intră în sfera de aplicare a art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

16. Așadar, cât timp procedura criticată nu privește însăși judecarea pe fond a cererii introductive, dispozițiile criticate nu înfrâng prevederile referitoare la dreptul la un proces echitabil, întrucât procedura specială vizată nu se referă la fondul cauzelor, respectiv la drepturile civile, cum cere art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ci numai la aspectele de ordin pur legal, a căror examinare nu face cu nimic necesară o dezbatere, cu citarea părților.

17. De altfel, mijloacele procedurale prin care se înfăptuiește justiția presupun și instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, legiuitorul, în virtutea rolului său constituțional consacrat de art. 126 alin. (2) și art. 129 din Legea fundamentală, putând stabili prin lege procedura de judecată. Aceste prevederi constituționale dau expresie dreptului la un proces echitabil consacrat și de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care, de exemplu, prin Hotărârea din 16 decembrie 1992, pronunțată în Cauza *Hadjianastassiou împotriva Greciei*, paragraful 33, a stabilit că „statele contractante se bucură de o mare libertate în alegerea mijloacelor proprii care să permită sistemului judiciar să respecte imperativele articolului 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale”.

18. Curtea a mai reținut, prin Decizia nr. 27 din 3 februarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 197 din 25 martie 2015, paragraful 15, că, având în vedere că reclamantul este cel care declanșează procesul civil prin introducerea cererii de chemare în judecată, este firesc ca acesta, odată cu formularea pretențiilor, să facă cunoscute părâtului atât motivele de fapt și de drept, cât și dovezile pe care se întemeiază cererea, prin aceasta dându-se expresie și dispozițiilor art. 14 alin. (2) din Codul de procedură civilă, potrivit cărora părțile trebuie să-și facă cunoscute reciproc și în timp util, direct sau prin intermediul instanței, după caz, motivele de fapt și de drept pe care își întemeiază pretențiile și apărările, precum și mijloacele de probă de care înțeleg să se folosească, astfel încât fiecare dintre ele să își poată organiza apărarea. De aceea, art. 254 alin. (1) din Codul de procedură civilă prevede că probele se depun, sub sancțiunea decăderii, de către reclamant prin cererea de chemare în judecată, iar de către pârât prin întâmpinare, dacă legea nu dispune altfel.

19. Neintervenind elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția deciziilor menționate, precum și considerentele pe care acestea se sprijină își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

20. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de S.C.A. Sfîrșială și Asociații, din București, în Dosarul nr. 1.328/2/2015/a1 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 200 prin raportare la art. 194—197 din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 25 februarie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 106

din 25 februarie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 260 alin. (1) lit. m) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 260 alin. (1) lit. m) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de GI Group Staffing Company — S.R.L. în Dosarul nr. 13.561/325/2014 al Tribunalului Timiș — Secția de contencios administrativ și fiscal, și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.522 D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Prim-magistratul-asistent referă faptul că partea Inspectoratul Teritorial de Muncă Timiș a depus la dosarul cauzei concluzii scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că dispozițiile legale criticate nu încalcă principiile constituționale invocate, precum și faptul că, în realitate, argumentele autoarei acesteia sunt raportate la alte texte din Codul muncii, respectiv la dispozițiile art. 88.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 15 septembrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 13.561/325/2014, **Tribunalul Timiș — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 260 alin. (1) lit. m) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii**, excepție ridicată de GI Group Staffing Company — S.R.L. într-o cauză având ca obiect plângere contravențională.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarea acesteia, agent de muncă temporară autorizat, arată că a fost sancționată contravențional în baza textului legal ce face obiectul excepției, cu amendă pentru nerespectarea art. 119 din Codul muncii, potrivit căruia „angajatorul are obligația de a ține evidența orelor de muncă prestate de fiecare salariat și de a supune controlului inspecției muncii această evidență ori de câte ori este solicitat”. Totodată, s-a dispus față de aceasta măsura evidențierii orelor lucrate în zilele de repaus săptămânal pentru salariații temporari. Apreciază că „în aceste condiții, prin sancționarea agentului de muncă temporară în calitate de angajator”, se încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3), respectiv principiul dreptății, valoarea supremă garantată de statul român, art. 15 alin. (1), „respectiv drepturile și libertățile de care beneficiază agentul de muncă temporară potrivit legii”, art. 16 alin. (1) care consacră principiul egalității în

fața legii, art. 45, și anume accesul liber al agentului de muncă temporară la o activitate economică, art. 53, întrucât se restrânge nejustificat exercițiul unor drepturi și libertăți ale agentului de muncă temporară, și ale art. 135 alin. (2) lit. a) potrivit căruia statul român ar trebui să asigure crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție. Din această perspectivă, sunt neconstituționale „dispozițiile art. 260 alin. (1) lit. m) din Legea nr. 53/2003, care, coroborate cu prevederile art. 119 din Codul muncii, sancționează [...] angajatorul care încalcă obligația de a ține evidența orelor de muncă prestate de fiecare salariat și de a supune controlului inspecției muncii această evidență ori de câte ori este solicitat.”

7. Cât privește principiul dreptății, arată că acesta este încălcat deoarece, „potrivit art. 88 din Codul muncii, supravegherea și controlul salariaților temporari pe durata misiunii revine utilizatorului, iar aceștia prestează activitatea la locul de muncă organizat de utilizator. Prin urmare, agentul de muncă temporară, în calitate de angajator, nu are cum să întocmească aceste evidențe, întrucât [...] nu supraveghează și nu coordonează activitatea salariaților temporari care lucrează la utilizator.” Referitor la încălcarea art. 15 alin. (1) din Constituție, arată că sancțiunea prevăzută de textul de lege criticat „contravine dreptului legal al agentului de muncă temporară prevăzut la art. 88 alin. (3) din Codul muncii, respectiv de a pune la dispoziția utilizatorului salariați temporari, pentru a lucra sub supravegherea și conducerea acestuia. Cu alte cuvinte, prin aplicarea sancțiunii pentru neținerea sau ținerea eronată a evidențelor orelor lucrate, agentul de muncă temporară este obligat să supravegheze și să conducă direct activitatea salariaților temporari pe durata misiunii și în unitatea utilizatorului.” Art. 16 din Constituție este încălcat, deoarece se creează „o diferență de regim juridic evidentă între agenții de muncă temporară și utilizatorii salariaților temporari, dat fiind faptul că sunt instituite în sarcina agentului de muncă temporară obligații pe care acesta se află în imposibilitatea efectivă de a le respecta”. Se instituie, de asemenea, o diferență de tratament juridic între angajatorul agent de muncă temporară și angajatorul obișnuit. În prima situație agentul de muncă temporară nu coordonează și nu supraveghează activitatea salariaților temporari, întrucât acești salariați nu lucrează în unitatea agentului de muncă temporară. În cea de-a doua situație, angajatorul obișnuit coordonează și supraveghează activitatea salariaților proprii, întrucât aceștia lucrează în unitățile sale, motiv pentru care sancționarea acestor angajatori pentru neținerea evidențelor este justificată. Nesocotirea principiului egalității „rezultă din excluderea utilizatorului de la îndatorirea de a ține evidența orelor de muncă ale angajaților temporari.” Încălcarea art. 45 din Constituție este motivată prin aceea că „sancționarea agentului de muncă temporară potrivit art. 260 alin. (1) lit. m) din Codul muncii îngrădește accesul liber al acestuia la activitatea economică reglementată de prevederile art. 88 alin. (3) din Codul muncii, respectiv posibilitatea de a pune salariați temporari la dispoziția utilizatorului pentru a lucra sub conducerea și supravegherea acestuia.” Textul criticat încălcă și prevederile art. 53 din Constituție, întrucât „îngrădește drepturile agentului de muncă temporară prevăzute de art. 88 din Codul muncii”, potrivit căruia acesta trebuie să pună la dispoziția utilizatorului salariați temporari pentru a lucra sub supravegherea și conducerea acestuia. Se susține, totodată, că prin sancționarea nejustificată a agentului de muncă temporară

„statul român nu asigură un cadru favorabil pentru valorificarea formei de muncă temporară”, fiind astfel încălcate prevederile art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție. Se mai arată și că, potrivit cadrului legal actual, agentul de muncă temporară este sancționat în două rânduri, prin aplicarea, pe de o parte, a art. 260 alin. (1) lit. m) din Codul muncii, iar, pe de altă parte, cu imposibilitatea prelungirii autorizației de muncă temporară potrivit art. 3 lit. d), coroborat cu art. 9 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 1.256/2011 privind condițiile de funcționare, precum și procedura de autorizare a agentului de muncă temporară.

8. Tribunalul Timiș — Secția de contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că sancționarea angajatorului pentru încălcarea obligației de a ține evidența orelor de muncă prestate de salariați și a supunerii controlului inspecției muncii această evidență nu poate încălca principiile dreptății, egalității în fața legii, dispoziția menționată neîngrădind în niciun fel agentului de muncă temporară dreptul de a pune la dispoziția utilizatorului propriul personal. Toți angajatorii au aceleași drepturi și obligații în raporturile cu proprii salariați și aceleași obligații în raporturile cu inspecția muncii. Nu poate fi reținută nici încălcarea art. 45 din Constituție, deoarece, prin obligațiile impuse angajatorilor în condițiile art. 119 din Codul muncii, nu se îngrădește accesul liber al agentului de muncă temporară la o activitate economică, acesta fiind ținut însă, în exercitarea lui, de obligația de a se conforma Codului muncii.

9. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Guvernul** a transmis punctul său de vedere cu Adresa nr. 5/6.002/2015, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 7.044 din 17 decembrie 2015, prin care apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată în acest sens că dispozițiile criticate nu încalcă principiul egalității în fața legii, întrucât egalitatea nu presupune uniformitate; legiuitorul poate institui tratamente juridice distincte pentru anumite categorii de persoane sau grupuri, dacă există o justificare obiectivă și rezonabilă. Nu se încalcă nici libertatea economică, întrucât libertatea persoanelor de a exercita sau nu o activitate, de a avea liberă inițiativă, nu pot fi înțelese în afara unor reguli stabilite de legiuitor, astfel cum este și situația de față.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, concluziile scrise depuse la dosar, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 260 alin. (1) lit. m) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 18 mai 2011, având următorul cuprins: „(1) *Constituie contravenție și se sancționează astfel următoarele fapte: [...] m) încălcarea de către angajator a obligației prevăzute la art. 27 și 119, cu amendă de la 1.500 lei la 3.000 lei*”.

14. În susținerea excepției se invocă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) care consacră principiul dreptății, art. 15 alin. (1) — *Universalitatea*, art. 16 alin. (1) care consacră principiul egalității în fața legii, art. 45 — *Libertatea economică*, art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi*

sau al unor libertăți și ale art. 135 alin. (2) lit. a) potrivit căruia statul trebuie să asigure crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea constată că, potrivit art. 88 din Codul muncii, munca prin agent de muncă temporară presupune o relație trilaterală, respectiv între agentul de muncă temporară, utilizator și salariat, spre deosebire de relația clasică de muncă, ce presupune doar o relație bilaterală, între salariat și angajator. În cadrul său, există raporturi juridice de natură contractuală între agentul de muncă temporară în calitate de angajator și salariatul temporar (care pot încheia atât un contract de muncă pe durată nedeterminată, cât și un contract de muncă temporară — pentru una sau mai multe misiuni), respectiv între agentul de muncă temporară și utilizator (între care se încheie un contract de punere la dispoziție).

16. Prevederile art. 94 alin. (1) și (2) din Codul muncii caracterizează și stabilesc clauzele contractului de muncă temporară. Acesta este contract individual de muncă (cuprinzând toate elementele prevăzute în acest sens de art. 17 și 18 din Codul muncii) ce se încheie în scris între agentul de muncă temporară și salariatul temporar, pe durata unei misiuni. În conformitate cu art. 95 alin. (2) din același Cod, agentul de muncă temporară poate încheia cu salariatul temporar un contract de muncă pe durată nedeterminată, situație în care în perioada dintre două misiuni salariatul temporar se află la dispoziția agentului de muncă temporară.

17. Prevederile art. 91 alin. (1) și (2) din Codul muncii caracterizează și stabilesc clauzele contractului de punere la dispoziție, încheiat între agentul de muncă temporară și utilizator, acesta trebuind să cuprindă durata misiunii, caracteristicile specifice postului, în special calificarea necesară, locul executării misiunii și programul de lucru, condițiile concrete de muncă, echipamentele individuale de protecție și de muncă pe care salariatul temporar trebuie să le utilizeze, orice alte servicii și facilități în favoarea salariatului temporar, valoarea comisionului de care beneficiază agentul de muncă temporară, precum și remunerația la care are dreptul salariatul, condițiile în care utilizatorul poate refuza un salariat temporar pus la dispoziție de un agent de muncă temporară.

18. De asemenea, dispozițiile art. 96 alin. (1) — (3) din Codul muncii prevăd că pe toată durata misiunii salariatul temporar beneficiază de salariul plătit de agentul de muncă temporară, salariu care se stabilește prin negociere directă cu agentul de muncă temporară, acesta din urmă fiind cel care reține și virează toate contribuțiile și impozitele datorate de salariatul temporar către bugetele statului și care plătește pentru acesta toate contribuțiile datorate în condițiile legii.

19. Analizând criticile de neconstituționalitate cu luarea în considerare a acestui cadru legal la care autoarea excepției face referire, Curtea reține, mai întâi, că obligația de a ține evidența orelor de muncă prestate de fiecare salariat în cadrul acestor raporturi de muncă, și, în consecință, reglementarea unei sancțiuni pentru încălcarea acestei obligații, nu relevă niciun element de neconstituționalitate. Stabilirea contravenției prevăzute de textul de lege criticat reprezintă o opțiune legitimă a legiuitorului, care dă expresie preocupării de a asigura respectarea, pe de o parte, a disciplinei în raporturile de muncă, iar, pe de altă parte, a posibilității verificării modului în care ambele părți ale contractului individual de muncă își îndeplinesc obligațiile ce le revin. Existența unei evidențe a orelor de muncă prestate de fiecare salariat previne comportamentul abuziv al angajatorului, precum și atitudinea incorectă a salariatului în îndeplinirea sarcinilor pentru care s-a angajat, asigurând executarea obligațiilor contractuale ale celor două părți.

20. De altfel, autoarea excepției nu critică, în sine, existența unei obligații de a ține evidența orelor de muncă prestate de salariați, și nici instituirea unei sancțiuni contravenționale pentru nerespectarea sa, ci faptul că sancțiunea i-a fost aplicată în calitate de angajator, cu toate că, față de specificul muncii prin

agent de muncă temporară, utilizatorul ar trebui să fie cel obligat și, în consecință, sancționat. Or, astfel de critici, vizând modificarea textului de lege criticat, care se referă în mod expres la „angajator”, respectiv la obligațiile legale ale acestuia, nu intră în competența de soluționare a Curții Constituționale. A răspunde criticilor autorului excepției, respectiv a stabili în

sarcina utilizatorului, iar nu a agentului de muncă temporară, în calitate de angajator, a obligațiilor de ținere a evidențelor cerute de lege, ar însemna o ingerință a Curții Constituționale în activitatea de legiferare, ceea ce ar contraveni prevederilor art. 61 din Constituție, care consacră rolul Parlamentului de unică autoritate legiuitoare a țării.

21. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 260 alin. (1) lit. m) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de GI Group Staffing Company — S.R.L. în Dosarul nr. 13.561/325/2014 al Tribunalului Timiș — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Timiș — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind înscrierea în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului și darea în administrarea Serviciului Român de Informații a unui imobil aflat în domeniul public al statului

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 867 alin. (1) și art. 868 alin. (1) din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare, și al art. 9 alin. (2) și art. 20 alin. (1) din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Se aprobă înscrierea în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului și darea în administrarea Serviciului Român de Informații a unui imobil trecut în domeniul public al statului prin Hotărârea Consiliului General al Municipiului București nr. 225 din 15 decembrie 2015, modificată prin Hotărârea Consiliului General al Municipiului București nr. 7 din 26 ianuarie 2016, având datele de identificare prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

(2) Darea în administrare a imobilului prevăzut la alin. (1) se realizează în vederea construirii unui spital clinic de urgență.

Art. 2. — Predarea-preluarea imobilului transmis potrivit art. 1 se face pe bază de protocol încheiat între părțile interesate, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. 3. — Serviciul Român de Informații își va actualiza în mod corespunzător datele din evidența cantitativ-valorică și, împreună cu Ministerul Finanțelor Publice, va opera modificarea corespunzătoare în cadrul anexei nr. 43 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

Contrasemnează:

p. Directorul Serviciului Român de Informații,
Florian Coldea

Viceprim-ministru, ministrul dezvoltării regionale
și administrației publice,

Vasile Dîncu

p. Ministrul finanțelor publice,
Daniela Pescaru,
secretar de stat

DATELE DE IDENTIFICARE
a imobilului care se înscrie în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului
și care se dă în administrarea Serviciului Român de Informații

Locul unde este situat imobilul	Persoana juridică de la care se transmite imobilul	Persoana juridică la care se transmite imobilul	Temeiul legal în baza căruia se face trecerea bunului în domeniul public al statului	Caracteristicile tehnice ale imobilului		Codul de clasificare	Valoarea de inventar
				Nr. carte funciară și nr. cadastral	Suprafața terenului		
Municipiul București, bd. General Vasile Milea nr. 5G, sectorul 6	Municipiul București	Statul român, în administrarea Serviciului Român de Informații (CUI 4204305)	Hotărârea C.G.M.B. nr. 225 din 15 decembrie 2015, modificată prin Hotărârea C.G.M.B. nr. 7 din 26 ianuarie 2016	Cartea funciară nr. 227805 București, sectorul 6, nr. cadastral 227805	11.382 mp	8.19.01	21.665.637 lei

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL MEDIULUI, APELOR ȘI PĂDURILOR

ORDIN

privind modificarea și completarea Ordinului ministrului mediului și gospodăririi apelor nr. 594/2006 pentru aprobarea Certificatului de atestare privind obligațiile la Fondul pentru mediu

Ținând cont de prevederile art. 12 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 196/2005 privind Fondul pentru mediu, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 105/2006, cu modificările și completările ulterioare, având în vedere dispozițiile Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, în baza art. 6 lit. j) din Regulamentul de organizare și funcționare a Administrației Fondului pentru Mediu, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1/2006, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul art. 13 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 38/2015 privind organizarea și funcționarea Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor,

ministrul mediului, apelor și pădurilor emite prezentul ordin.

Art. I. — Ordinul ministrului mediului și gospodăririi apelor nr. 594/2006 pentru aprobarea Certificatului de atestare privind obligațiile la Fondul pentru mediu, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 535 din 21 iunie 2006, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Anexa nr. 3 se modifică și se înlocuiește cu anexa nr. 1, care face parte integrantă din prezentul ordin.

2. După anexa nr. 3 se introduce o nouă anexă, anexa nr. 31, având cuprinsul prevăzut în anexa nr. 2, care face parte integrantă din prezentul ordin.

3. Punctul 2 din anexa nr. 5 se abrogă.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul mediului, apelor și pădurilor,

Corina Lupu,
secretar de stat

București, 25 martie 2016.

Nr. 617.

ANEXA Nr. 1

*(Anexa nr. 3 la Ordinul ministrului mediului
și gospodării apelor nr. 594/2006)*

Nr. de înregistrare la Administrația Fondului pentru Mediu

C E R E R E
de eliberare a unui certificat de atestare privind obligațiile la Fondul pentru mediu

Datele de identificare ale persoanei juridice:

Denumirea:, cu sediul în: județul, localitatea, codul poștal, sectorul, str. nr., sc., et., ap., codul de identificare fiscală, înregistrată la Oficiul Național al Registrului Comerțului cu nr., telefon/fax

Solicit eliberarea unui Certificat de atestare privind obligațiile la Fondul pentru mediu, pentru a servi la

Numele și prenumele solicitantului

Funcția

Semnătura

Se va bifa, obligatoriu, una dintre opțiuni:

- Certificatul de atestare se transmite la sediul contribuabilului prin serviciile poștale;
 Certificatul de atestare se transmite la sediul contribuabilului prin servicii de curierat rapid, cu plata la destinație;
 Certificatul de atestare se transmite la sediul Administrației Fondului pentru Mediu, persoanei împuternicite.

Se va completa, obligatoriu, anexa — Declarație pe propria răspundere.

ANEXA Nr. 2

*(Anexa nr. 31 la Ordinul ministrului mediului
și gospodării apelor nr. 594/2006)*

Nr. de înregistrare la Administrația Fondului pentru Mediu

Declarație pe propria răspundere

Subsemnatul(a),, posesor/posesoare al/a B.I./C.I., seria nr., domiciliat(ă) în, în calitate de reprezentant legal al

(Se menționează denumirea unității.)

cu sediul în, C.U.I., declar, sub sancțiunea aplicării prevederilor Codului penal privind falsul în declarații, că în ultimii 5 (cinci) ani fiscali societatea mai sus menționată:

(Se completează obligatoriu prin tehnoredactare, și nu manual,

și se marchează cu X în dreptul rubricii A sau B.)

A. S-a încadrat/Se încadrează în prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 196/2005 privind Fondul pentru mediu, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 105/2006, cu modificările și completările ulterioare, pentru următoarele contribuții/taxe*:

1. Contribuția/Taxa, de la până la;
 2. Contribuția/Taxa, de la până la;
 3. Contribuția/Taxa, de la până la;
 4. Contribuția/Taxa, de la până la;
 5. Contribuția/Taxa, de la până la

S A U

B. Nu s-a încadrat și nu se încadrează în prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 196/2005 privind Fondul pentru mediu, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 105/2006, cu modificările și completările ulterioare.

Dau prezenta declarație, fiind necesară la soluționarea cererii de eliberare a unui certificat de atestare privind obligațiile la Fondul pentru mediu.

Data și semnătura

.....

* Se menționează contribuția/taxa și perioada aferentă (luna și anul).
 Exemplu: Ambalaje de la ianuarie 2010 — până în prezent.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC
— Prețuri pentru anul 2016 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC
— Prețuri pentru anul 2016 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

